

[Jørgen Jørgensen.]

som udvalgets ordfører har givet, nøjes med nogle almindelige bemærkninger, idet jeg i det store og hele er enig med det ærede medlem hr. Nielsen-Man i hans betragtninger.

Det er klart, at der om en lovgivning som denne og i enhver situation, hvor man prøver på at ændre de bestående tilstande, kan være delte meninger dels om berettigelsen deraf, dels om den måde, hvorpå det gøres. Det må ikke overraske nogen i et samfund som vort, at en sådan tilstand er tilstede.

De problemer, som disse lovforslag, der jo kaldes de små jordlove, vedrører, er for det første spørgsmålet om tillægsjord til de for små landbrug. Det er et problem, hvorom alle mener, at en løsning er påkrævet. De repræsentanter for de store brug, der var hos udvalget, har tydeligt givet udtryk for, at de erkendte, at det var et problem. For mig er der også et problem, for den situation, vi havde under krigen, da de større landbrug måtte aflevere korn til en af staten fastsat pris til de mindre landbrug, for at disse overhovedet skulle kunne eksistere økonomisk, var en uheldig tilstand. Derfor må det være vor opgave at give brugene en sådan størrelse, at de økonomisk kan hvile i sig selv.

Noget andet er spørgsmålet om jord til udstykning. Derom kan der være mere delte meninger, for det er jo sandheden, at ingen i dag kan vide noget som helst om dansk landbrugs fremtidsmuligheder, om fremtiden vil forme sig sådan, at korn dyrkning bliver det, dansk landbrug skal leve af — det kommer forøvrigt til at leve dårligt, hvis det skulle blive resultatet. Men det ved vi ikke noget om, heller ikke noget om, hvorvidt fremtidens driftsmuligheder bliver sådanne, at der bliver en sikker grund for de mindre brug; men det bliver den nulevende landboudoms og dens forældres egen sag, om de vil løbe den risiko, der altid er forbundet med at starte en virksomhed under en højkonjunktur og usikre forhold. Det skal lovgivningsmagten efter min mening ikke blande sig i. Uanset, hvordan det går med rentabiliteten i de forskellige brugsformer, er det min opfattelse, at den dag, det ikke mere er muligt her i Danmark for en familie at leve og opdrage sine børn på en landejendom på en 12—15 tdr. land, går dette land en fremtid i møde i en armod og fattigdom, som vi aldrig nogensinde har drømt om. Hvis det ikke bliver muligt

for de allerfittigste medborgere — og det er jo de mennesker, der løber den risiko, det er de folk, vi kender fra vore bedrifter, for hvem otte timers arbejdsdagen og week-end og tre ugers sommerferie måske nok er noget, man synes kan være dejligt, men det er ikke et problem for dem —, hvis det ikke bliver muligt for disse mennesker at eksistere, kan jeg forsikre de ærede medlemmer i dette høje ting og andre om, at så tegner dansk økonomisk fremtid sig såre mørk.

Der er også i selve spørgsmålet om jordfordelingen et socialt problem; det ærede medlem hr. Nielsen-Man sagde det på en anden måde. Når befolkningen vokser, bliver man nemlig nødt til at rykke sammen indenfor dette lands grænser. Vore udvidelsesmuligheder er ikke store med hensyn til at opdyrke og inddæmme nye arealer. Vi bliver nødt til at rykke sammen, og vi har da valget imellem at rykke sammen i byerne eller at prøve at placere de flest mulige mennesker i selvstændige bedrifter ude på landet, og det er nu min opfattelse, at dansk politisk liv og dansk økonomisk liv hviler bedst på de mange hjem med eget ansvar for hjemmet, for bedriften og familien, og placeret i sunde omgivelser ude over landet i størst mulig udstrækning. Men de medborgere, som mener, at man på et enkelt område af denne lovgivning går dem for nær, de har, som det også er nævnt, en soleklar ret til i vort demokratiske samfund for landets højeste domstol at få de love prøvet, som rigsdagen vedtager. Det anses for en af de mest betydelige frihedsrettigheder, som vi har i dette land. Jeg nærer ingen tvivl om, at den lovgivning, som nu foreligger til godkendelse i dette høje ting, vil kunne holde for en sådan prøve, ellers ville jeg ikke have været med til at gå ind for den, men jeg er ikke jurist, og hvis en eller anden jurist kan finde en fejl i det, nuvel, så må vi tage det til efterretning. Det er en rettilighed borgerne har, en selvfølgelig rettilighed. Mit parti mener, det er rigtigt, at jordspørgsmålet såvidt muligt tages ud af den politiske debat. Altfor længe har efter min opfattelse hele sagen de enkelte landbrugsgrupper imellem såvel som andre steder indenfor vort offentlige liv afstedkommet diskussioner til ingen verdens nytte, diskussioner, som i alle tilfælde ikke indenfor landbrugets egne rækker har været af nogensomhelst positiv værdi. Det er en opgave at fjerne denne misstemning indenfor landbruget, så at alle brugsstørrelser igen kan komme til at virke fornuftigt sammen,